

Elämä hajottaa

Mun elämässä on sattunu niin paljon kaikkee, et en oikee tiiä mistä aloittaisin, mutta yritän silti. Mulla on monta sisarusta, joten vanhempien on vähä vaikee antaa huomiota kaikille tasavertasesti. Jo ihan pienenä jäin aika paljon yksin, koska olin muka liian pieni isosisarusten leikkeihin. Mun yks isovelji ja yks pikkuveli oli pienenä aika aggressiivisii ja ne purki yleensä kiukkuunsa muhun, koska en ikinä lyöny takas tai muuta. Se vaihe ei onneks kestäny parii vuotta pitempään.

Ennen eskarii tutustuin yhteen tyttöön, josta tuli mun paras kaveri ja päästiin sit samaan eskariin. Aluks meillä meni tosi hyvin, mutta yks päivä se vaan suuttu mulle ja alko huutamaan kaikkee ilkeetä mulle. En yhtään tiiä mistä se johtu, koska en ollu ikinä sille yhtään ilkee tai muuta. Aattelin sitten, et seuraavana päivänä kaikki on varmaa sit hyvin, mut ei ollukkaa. Eikä seuraavana päivänä. Eikä sitä seuraavana.

Se vaa jatku ja jatku ja paheni koko ajan. Välillä saatto olla päivä tai pari, et se oli mulle ihan mukava. En uskaltanu kertoa kellekkään siitä, et se mun kaveri kiusaa mua, joten joka päivä ku kävelin kouluun tai koulusta pois, niin itkin koko matkan, että jaksais sit koulussa/kotona esittää et kaikki on hyvin. Ajattele, et joku pieni 5 vuotias lapsi on niin rikki, et itkee salaa eikä kerro kellekkään, miten paha on olla. Nyt ku ajattelen, et mun 5v pikkusisko vois olla tossa tilanteessa nii en voi muuta ku itkee. Ei niin pienen tulis kantaa kaikkii huolii itellään.

Mut nii, se kiusaaminen paheni vuosi vuodelta ja 5 luokalla aloin juosta hirveesti ja lopetin syömisen melkeen kokonaan. Laihduin ihan sairaan nopeesti enkä ite ees huomannu. Vasta sit ku siskot ja vanhemmat alko huomauttelee siitä nii tajusin sen itekki. Yks sisko kysy sillo "Kiusataanks sua tai jotai ku oot laihtunu noin paljon?". Sanoin siihen, et oon alkanu vaa urheilla enemmän ja sen takii paino oli "vähän" pudonnu. En halunnu huolestuttaa äitii, joten aloin taas syömään, mutta pieniä annoksia.

Kiusaamisen lisäksi mun vanhemmat riiteli tosi paljon, (ja riitelee vähän vieläkin) ja se pahensi oloani entisestään.

Ennen yläastetta olin kokenu niin paljon kiusaamista lähes joka päivä ja ainoot asiat millä jaksoin eteenpäin oli liikkatunnit ja vaa ajatella "ehkä huomenna kaikki on hyvin". Yläasteelle meno oli sairaan pelottavaa ja ahdistavaa. En uskaltanu tutustuu uusiin ihmisiin, koska mun parhaasta kaverista oli tullu mun pahin kiusaaja. Toivoin niin paljon, et kiusaaminen loppuis, mut se vaa jatku.

Onneks puolenvuoden jälkee meiän kouluun tuli yks tosi mukava poika. Se oli aina niin positiivinen ja ilonen, et sen näkeminen paransi mun surkeita päiviä ees jonkin verran. Se poika sai mut

ajatelemaan, et mullaki on vielä tulevaisuus, vaikka en ees oikee ikinä jutellu sille. Oon niin kiitollinen, et se tuli meiän kouluun, koska olin jo ajatellu, että en jaksa enää yrittää elää, mut sen ansiosta jaksoin päivästä toiseen. Vieläki joka aamu ahdisti mennä kouluun, mut ajattelin vaa, et sit koulussa nään sen pojan, joten kannattaa mennä.

7. luokalla olin yhen sukulaisen (miehen) luona kylässä. Se sukulainen oli mulle tosi rakas ja sen luona olin aina onnellinen. Mut sinä kertana kaikki meni pieleen. Olin yksin tän sukulaisen luona, ja ihan yhtäkkiä se alko ahistelee mua. En haluu kertoa tarkemmin, koska sen asian muisteleminen sattuu ihan liikaa. Kuitenki järkytyin niin pahasti, etten osannu tehdä mitään, jähmetyin vaa paikoilleen. Se sai mut ihan sekasin enkä tienny mitä aatella. Heti sen jälkeen juoksin vessaan itkemään enkä tullu pois ennen ku se meni nukkumaan. En uskaltanu kertoa tästäkään kellekkään ja vielä nytki joudun välillä menee tän sukulaisen luokse, koska muuten joutuisin kertoa, miks en haluu mennä. Ei mun varmaa tartteis ees sanoo miten paljo se ahistaa ja et vaikka veitsen iskeminen jalkaan sattuu vähemmän ku siihen taloon astuminen.

Kiusaamisen ja muun pahan seurauksena pelkään sosiaalisia tilanteita, oon huono tutustumaan uusiin ihmisiin, itsevarmuus ja -tunto on ihan pohjalla, monet tilanteet ahdistaa paljon ja niin paljon muuta et en jaksa niitä tähän kirjottaa. Lukion alettua oon alkanu voimaan paremmin, kiusaaminen on nyt 10 vuoden jälkeen viimeinkin loppunu. Ihan vaan pari kertaa joku sanoo jotain loukkaavaa, ja ne kyllä sattuu aina, mutta niistä pääsee kyllä yli. Nyt oon päässy elämään elämäni ilman et heti aamulla on sellanen paineen tunne rinnassa ja tuntuu vaikeelta hengittää, ja tekis mieli vaa itkee. Oon vieläki ihan rikki, mut toivon et päivä kerrallaan olisin vähän ehjempi. Ehkä joku päivä kaikki vois olla vielä hyvin.